

РЕШЕНИЕ № 71

София, 26 март 2010 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ТРЕТО наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и девети януари, две хиляди и десета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ВЕРОНИКА ИМОВА

ЧЛЕНОВЕ: КЕТИ МАРКОВА

ЦВЕТИНКА ПАШКУНОВА

при участието на секретаря ЛИЛИЯ ГАВРИЛОВА
и в присъствието на прокурора АТАНАС ГЕБРЕВ
изслуша докладваното от съдията КЕТИ МАРКОВА
наказателно дело № 755/2009 година.

Касационното производство е образувано по жалба на А. Л. С., частен обвинител, депозирана чрез нейния п. адв. В, срещу въззивно решение № 404 от 26. 11. 2009г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 4 състав, постановено по ВНОХД № 505/ 2009г., по описа на съда, с което е потвърдена присъда № 38 от 17. 07. 2007г., на Софийски градски съд, наказателна колегия, 17а състав, по НОХД № 4456/ 2005г.

В касационната жалба на частния обвинител А. Л. С. се релевират доводи за нарушение на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила- отменителни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 НПК. Искането е за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане- от стадия на досъдебното производство. В съдебно заседание пред касационната инстанция жалбата се поддържа лично от касатора С. и нейния п. , по изложените в нея съображения, със заявеното искане.

Подсъдимият С. П. К., редовно призован, не се явява пред настоящата инстанция. Неговите защитници поддържат, че жалбата на частния обвинител е неоснователна и пледират за оставяне в сила на проверявания съдебен акт.

Подсъдимият Г. Г. З., лично и чрез своя з. също поддържа, че касационната жалба на частния обвинител е неоснователна. Счита, че атакуваното с нея решение, като постановено в съответствие със закона, следва да бъде оставено в сила.

Представителят на Върховната касационна прокуратура дава заключение, че жалбата на частния обвинител е частично основателна. Поддържа, че обжалваното въззивно решение следва да бъде отменено, а делото- върнато за ново разглеждане.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като взе предвид доводите в жалбата, взе предвид становищата на страните в съдебно заседание и провери обжалваното решение в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационната жалба на частния обвинител А. Л. С. е основателна.

С първоинстанционната присъда Софийският градски съд, наказателна колегия, 17а състав, е признал подсъдимия С. П. К., от гр. С., за невиновен в това, че поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност- изпълнителен директор на „Крам Комплекс“ ООД, представляващ и управляващ същото, ръководил и организиран изпълнението на строително-монтажни работи и елементи на градския дизайн, предмет на одобрения от УАГ-СО проект за реконструкция на КИЦ площад „Славейков“, по договор за възлагане на поръчка между С пазари” район „Средец“-СО и „Крам Комплекс“ ООД, и три анекса към него, представляваща източник на повишена опасност, да е нарушил установени правила и норми, при което по непредпазливост, на 3. 05. 2005г., в гр. С., на площад „Славейков“ да е причинил смъртта на В. П. М. , в резултат на токов удар, поради което и на основание чл. 304 НПК, го е оправдал по обвинението по чл. 123, ал. 1 НК.

Признал е подсъдимия Г. Г. З., от гр. С. за невиновен в това, поради немарливо изпълнение на правно регламентирана дейност- управител на СЗ „ Общински пазари”, район „Средец“- СО, инвеститор на строеж КИЦ, площад „Славейков, осъществяващ инвеститорски контрол по изпълнение на обекта, вложените строителни материали и изразходвани средства, въз основа на Заповед № РД-09-150/ 18. 08. 1998г. на Кмета на район „Средец“ и член на Държавната приемателна комисия, назначен със заповед № ИК-34/ 13. 11. 1998г. на Главния държавен инспектор при ДНСК, представляваща източник на повишена опасност, да е нарушил установени правила и норми, при което по непредпазливост, на 3. 05. 2005г., в гр. С., на площад „Славейков“, да е причинил смъртта на В. П. М. , в резултат на токов удар, поради което и на основание чл. 304 НПК, го е оправдал по обвинението по чл. 123, ал. 1 НК.

Със същата присъда подсъдимият В, от гр. С., е признат за виновен в извършено престъпление по чл. 123, ал. 1 НК, поради което и на основание чл. 78а, ал. 1 НК, вр. чл. 2, ал. 2 НК, е освободен от наказателна отговорност, като му е наложено административно наказание глоба в размер на 1000 лв. Оправдан е по обвинението в останалата му част. Подсъдимият К. е осъден да заплати разносните по делото, в размер на 600 лв.

По отношение на този подсъдим присъдата е влязла в сила и не е предмет на настоящата касационна проверка.

Така постановената първоинстанционна присъда е потвърдена с решение № 189 от 24. 04. 2008г., по ВНОХД № 1242/ 2007г., на Софийски апелативен съд, наказателно отделение, 3 състав. Последното е отменено от ВКС, III наказателно отделение, с решение № 299 от 21. 07. 2008г., по н.д. № 298/ 2008г., и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на въззивната инстанция, с указания по приложението на закона.

При второто по ред въззивно разглеждане на делото, с решение № 470 от 19. 01. 2009г., по ВНОХД № 792/ 2008г., Софийският апелативен съд, наказателно отделение, 8 състав, отново е потвърдил присъдата на СГС.

Срещу това решение е била подадена касационна жалба от частния обвинител А. С. , въз основа на която е образувано касационно н.д. № 139/ 2009г., по описа на ВКС, III наказателно отделение. Поради нередовности в жалбата, неотстранени от касатора в срока по чл. 351, ал. 3 НПК, с определение № 170 от 7. 04. 2009г. жалбата е оставена без разглеждане, производството по делото- прекратено, а делото- върнато на САС за изпълнение на процедурата по чл. 351, ал. 4, т. 1 НПК.

След отстраняване на констатираните нередовности в жалбата на частния обвинител С. и привеждането ѝ в съответствие с изискванията на НПК, е образувано касационно н.д. № 295/ 2009г., по описа на ВКС, I наказателно отделение. С решение № 296 от 10. 07. 2009г., постановено по същото дело, касационната инстанция повторно е отменила обжалвания въззивен съдебен акт, и отново е върнала делото за ново разглеждане от друг състав на САС от стадия на съдебното заседание, давайки поредни указания по приложението на материалния закон.

При последното си, трето по ред въззивно разглеждане на делото, Софийският апелативен съд, наказателно отделение, 4 състав, с решение № 404 от 26. 11. 2009г., по ВНОХД № 505/ 2009г., отново е потвърдил първоинстанционната оправдателна присъда по отношение на подсъдимите С. П. К. и Г. Г. З., в които части наказателното производство по делото е останало висящо.

Предвид на така протеклото до настоящия момент процесуално развитие на съдебното производство, делото се образува за четвърти пореден път във ВКС, и се разглежда от него, по същество, за трети път.

Осъществявайки контролните си правомощия, ВКС в настоящия си състав намери, че по отношение на приетите фактически положения, между двете инстанционни съдилища, не се констатират различия по главните факти на обвинението. При последното разглеждане на делото от втората инстанция, процесуалните действия по събиране и проверка на доказателства са изчерпани с провеждането на разпит на експертите, изготвили тройната техническа експертиза, приета при предходното въззивно съдебно следствие- по ВНОХД № 792/ 2008г.: инж. Ч, инж. В инж. М, с изискването и приемането на писмени доказателства- от СО- район „Триадица“ и ЦСМП- копие от акта за смърт на пострадалия М. , писмо от ЦСМП и фиш от СМП. Оценката на тези доказателствени източници, съвкупно с формираната до момента доказателствена съвкупност, в наличния ѝ обем, не е довела до приемане на друга релевантна фактология, различаваща се от тази, констатирана от градския съд и предходните състави на апелативния съд.

Самият второинстанционен съд в мотивите си изрично е декларирал пълното си съгласие с приетите факти по делото от СГС, солидаризирайки се изцяло и с правните му изводи по въпроса за вината и отговорността на подсъдимите К. и З. , в които свои части присъдата е била предмет на въззивен контрол.

ВКС намира, че тези му изводи са в нарушение на закона, в резултат на допуснатите от него съществени нарушения на процесуалните правила. На първо място, и при настоящото разглеждане на делото се констатира, че апелативният съд трайно и последователно не изпълнява дадените му от касационната инстанция, с две последователни отменителни решения, указания по приложението на закона, които по силата на чл. 355, ал. 1, т. 2 и 3 НПК, са задължителни по него. Предходните съдебни състави на ВКС, разглеждали делото по същество, подробно са се занимавали с пороците в доказателствената дейност на въззивната инстанция, обсъдили са констатираните от тях съществени нарушения на процесуалните правила, уреждащи проверката и оценката на доказателствата, и със своите актове (Вж. Р № 299 от 21. 07. 2008г., по н.д. № 298/ 2008г., на III н.о. и Р № 296 от 10. 07. 2009г., по н.д. № 295/ 2009г., на I н.о.) двукратно са отменяли всяко поредно решение на САС, потвърждаващо първоинстанционната оправдателна присъда, обект на инициирания редовен касационен контрол. При всяко следващо разглеждане на делото тези нарушения са се оказвали неотстранени и са възпроизвеждани отново с проверяваните решения. Следва да се посочи, че това нарушение в най- малка степен се отнася за последното произнасяне на САС, по ВНОХД 505/ 2009г., чиито съдебен акт е предмет на проверка от последната съдебна инстанция. С решението си, от една с. , съдът е приел за установени отделните фактически обстоятелства, в рамките на конкретния предмет на доказване по настоящото дело, очертан с нормата на чл. 102 НПК, но от друга- не ги е обсъдил в тяхната взаимна връзка като ги отнесе към действащата към момента на деянието правна регламентация на обсъжданите специфични дейности, което му е попречило, като резултат, да достигне до верни, законосъобразни и съответни на приетите фактически положения правни изводи.

На второ място, за съда, на когото делото е върнато за ново разглеждане, указанията на касационната инстанция по приложението на закона са задължителни (чл. 355, ал. 1, т. 2 НПК), освен когато се установят други фактически положения. В конкретния случай такива не са установени, от което следва, че при съществуващите факти, апелативният съд е бил длъжен да приложи закона по начина, указан му двукратно от ВКС. К. не е сторил това, той е допуснал нарушение на процесуалните правила, от категорията на съществените, обуславящо касационната отмяна на проверяваното въззивно решение.

Категорично неверен е изводът на САС, че всеки от двамата подсъдими, К. и З. , не е допуснал вменените му нарушения на конкретни правила, уредени в съответните, действащи нормативни актове- закони и подзаконови- правилници и наредби, които да се намират в пряка причинна връзка с настъпилia съставомерен резултат. Това е така, защото във всякакво съмнение е, че смъртта на пострадалия М. е настъпила в резултат на удар от електрически ток с високо напрежение, протичащ във водата в чашата на фонтана. Ето защо, на изясняване и оценка в настоящия наказателен процес подлежат фактите, касаещи проектирането, изпълнението, приемането и поддръжката на процесното съоръжение, и свързаната с това дейност на всяко от обвинените лица, обективизирана като действие или бездействие, преценена като форма/и на изпълнителното деяние на инкриминираното им престъпление по чл. 123, ал.1 НПК.

По делото е безспорно установено и прието, че системата за вътрешно декоративно осветление на фонтана е била изпълнена, без да има изготвен и одобрен проект, съобразно установената процедура. В допълнителното си заключение, изготвено от експертите инж. М, инж. Д инж. В, прието при първоинстанционното разглеждане на делото (отговор на задача 1, л. 645, НОХД № 4456/ 2005г., СГС), тройната съдебно- техническа експертиза е категорична, че в описателната част на работния проект- част електро-, за преустройство на КИЦ „пл. Славейков“, изготвен от ЕТ „М. Попова“, изрично е посочено, че той не се отнася за декоративното осветление в чашата на фонтана. Тази си констатация вещите лица Ч. , В. и М. са

поддържали последователно и категорично във всички свои последващи заключения, както и при разпитите им пред различните състави на двете предходни инстанции. Освен това, същите експерти са уточнили, че не е имало проект и за нишата, специално изработена от външната с. на детелината на шадравана, в която е била монтирана трансформаторната кутия- нито архитектурен, нито такъв за изпълнение. Дори при тези данни, съдилищата не са намерили нарушение нито от с. на К. , в качеството му на изпълнителен директор, представляващ изпълнителя „Крам- комплекс“ ООД, по договора за възлагане на поръчка от 17. 08. 1998г., сключен между посоченото дружество, от една с. , и Столична община- район „Средец“, СЗ „Общински пазари“, от друга (т. 5, папка № 8, л. 10-13, сл. дело № 62-НИ/ 2005г., на СтСлС-ТО), нито на З. , който като представител на инвеститора, е упражнявал инвеститорски контрол по изпълнението на обекта и е бил член на Държавната приемателна комисия. Първият е следвало да извърши заложените в проектната документация СМР, като съгласно анекс № 1 към договора от 17. 08. 1998г. (т. 5, папка № 8, л. 15-16, сл. дело № 62-НИ/ 2005г., на СтСлС-ТО), изпълнителят е бил изрично задължен да възложи на ЕТ „Кали- 92“ да разработи електропроект и автоматика за осветлението на отделните елементи, включително и изрично- за това на фонтана- чл. 1, т. 1, б. „А“. Както вече се посочи, такъв проект изобщо не е бил изработен. В резултат, всички дейности по изграждането на електроинсталацията за декоративно осветяване на чашата на фонтана, са били изпълнени без наличието на одобрен проект. По никакъв начин съдилищата не са свързали тези безспорно доказани по делото факти, със задълженията на К. , в качеството му на представител на изпълнителя, за да отговорят по убедителен начин на въпроса доколко конкретно обективизираното му поведение е било съобразено с действащата към момента нормативна уредба, уреждаща проектирането, респ. отговорностите във връзка с него на отделните лица в процеса на строителството. Все в контекста на казаното до тук, следва да се посочи, че предходните инстанции не са дали логичен и аргументиран отговор и как вторият подсъдим З. , при липсата на съответен проект за част от изпълняваното преустройство, е осъществявал текущия инвеститорски контрол, и по- конкретно как е извършвал съпоставката на реално извършената работа, включително вложените материали, със съответните заложи и отговарящи на нормативните изисквания параметри в хода на изпълнението, а и впоследствие- при приемането на обекта, при положение, че инвеститорът, който той представлява, изрично е възложил обсъжданото проектиране на изпълнител, с обсъдения вече анекс № 1.

Следващият въпрос, не получил законосъобразен отговор с проверявания съдебен акт, е относно избора на подизпълнител, което касае отговорността на подсъдимия К.становено е по делото, че монтажът на осветителните тела в чашата на басейна, трансформаторите и ситуирането им в трансформаторната кутия, изработването на връзките, с прокарване на кабелите за осигуряване на захранването, той възложил на свид. Антон Т. Прието е по делото, че последният не бил работник на представляваното от дееца дружество, но се ползвал с доверието на К. като квалифициран електротехник VII разряд. В същото време документално (акт-образец № 15) било оформено, че подизпълнител на електрическата част на обекта е ЕТ „Барс- Владимир Бакоев“, тъй като последният притежавал изискуемия лиценз за извършване на тези дейности, какъвто нямало нито представляваното от подсъдимия търговско дружество, нито действителният изпълнител Т. Графическата експертиза е заключила, че положеният в цитирания акт подпис не е бил положен от Бакоев. Нарушение относно възлагането на изпълнението на определени дейности, за които законът изисква съответен лиценз, на лице, което не притежава такъв, предходните инстанции също не са намерили.

По- нататък, във от съмнение е лошото качество на изпълнението на процесното осветление, довело до компроментиране на цялата инсталация. При липсата на проект за конкретното заложило техническо задание и параметри, става ясно, че всички конкретни въпроси по изпълнението са били решавани „самодейно“, очевидно по усмотрение на техника, с материали и по начин, далеч от стандартите, достатъчни да се гарантира безопасност на съоръжението, за което всички експертни заключения са категорични и единодушни. Вместо водозащитени са вложени влагозащитени трансформатори, поради което при монтажа влагозащитата им е компроментирана. Щатният кабел за захранване на осветителните тела не е присъединен директно към съответния трансформатор, а посредством допълнителен кабел, като връзката е изпълнена чрез усукване на жицата, покрита с изолационна лента и силикон, които материали експертите са оценили като неподходящи за експлоатационната среда в конкретния случай. Неправилният монтаж, според професионалната и квалифицирана оценка на тримата експерти, които никое от предходните съдилища не е имало основание да не кредитира, обхваща и констатацията за нарушаването на изолацията на кабела и двете му жила, довело до даването „на късо“, видно и от снимките по делото: усукани са две- три жила на кабела и съответно са изолирани по начин, изискващ регулярни ревизии на определен период от време, тъй като тази изолация се разпада от влагата, въздуха, времето (Вж. устните разяснения на експерта инж. В пред СГС, л. 655, НОХД № 4456/ 2005г.). Освен това, монтажът на осветителните тела в чашата на фонтана е извършен и в противоречие с изискването за водоуплътност на производителя, като легенчето на осветителното тяло е монтирано под мраморната облицовка, а рефлекторът и декоративната монтажна гривна- над облицовката.

Нещо повече, избраният тип трансформатори, поради предвидената техническа възможност за присъединяване на кабелите за захранващо напрежение 220 V и изходно напрежение 12 V в ред лустерклеми, са пригодни за работа само в суха среда, каквато процесната несъмнено не е (Вж. допълнително заключение на техническата експертиза, отговор на задача № 4, НОХД № 4456/ 2005г. на СГС, л. 648). Изпълнението на осветителната инсталация е компроментирано и със замената на необходимите четири отделни трансформатора, предвидени по един за всяко осветително тяло, и разположено максимално близо до него, с блок от четири трансформатора, разположени в споменатата вече влагозащитена кутия, монтирана от външната с. на чашата, под площадната настилка, която системно се е пълнила с вода до $\frac{3}{4}$ от обема си, поради разрушаването на силиконовите си уплътнения. Самите кабели, свързващи трансформаторите с осветителните тела, са разположени под настила на дъното на чашата и щатните кабели на лампите са присъединени към тях по най- елементарен и непрофесионален способ с нетрайна в конкретните условия изолация. С навиването на щатните кабели в легенчетата на осветителните тела, предварително е заложен риск при демонтаж- монтаж от повреди на кабела. Именно такава кабелна повреда от прекъсване на изолацията на кабела и свързване на късо на двете жила, с притискане от декоративната гривна се е реализирала в осветителното тяло откъм ул. „Гладстон“. Поради повредата на кабела на това осветително тяло, е офазена декоративната гривна, а самата проява на офазяване във времето е зависела от степента на напълването на трансформаторната кутия с вода- (Вж. заключение на тройна техническа експертиза, отговор на задача 1, ВНОХД № 792/ 2008г., на САС, НО, 8 състав, л. 57- 58, прието по ВНОХД № 505/ 2009г., на САС, НО, 4 състав).

В този смисъл, изрично следва да се изтъкне, че изпълнителят носи отговорност за съответната работа, не само когато лично я е извършил, но и в случаите на ангажиран от него подизпълнител, без последният да притежава необходимия лиценз и квалификация. Вж. Постановление № 2/ 79г. на Пленума на ВС.

Предвид изложеното до тук, а именно, че компроментирането на осветителната система, при напълно реалната и изцяло предвидима, от техническа гледна точка възможност за възникване на инциденти, е стартирало още с непрофесионалния монтаж на отделните елементи по описания вече начин. Ето защо, липсва основание да бъде споделена тезата на апелативния съд, че проблемът с появата на електрическо напрежение във фонтана е възникнал в един значително по- късен момент, поради което той не може да бъде свързан с престъпното бездействие на който и да било от двамата подсъдимите- К. и З.

В тази връзка, сериозни пороци се констатирали и във връзка с приемането на обекта, и по- конкретно, със самия начин на провеждане на 72- часовата проба на 1. 10. 1998г. Въззивният съд се е задоволил само да маркира този факт, мотивирайки извода си, че „настъпването на неблагоприятните последици за наличие на електрическо напрежение във водата на фонтана категорично не може да бъде отнесено към времето на изграждане на съоръжението и приемането му от комисията по инвеститорски контрол“ (стр. 16 от мотивите, л. 108, абз. 1, ВНОХД № 505/ 2009г., САС, НО, 4 състав), без да обсъди достатъчно задълбочено детайлите и конкретните обстоятелства, рефлектиращи съществено при решаването на въпросите за вината и отговорността на всеки от подсъдимите. От вниманието му е убягнало, че в действителност 72- часова проба е правена само на водното захранване на фонтана- дюзи, тръбна мрежа и помпа, каквито са вписванията в документа, удостоверяващ извършването на тези действия- протокола от 4. 10. 1998г. (т. 5, папка 15, л. 16- 17, сл.д.). Ако беше сторил това, вероятно би стигнал до различни правни изводи, при категоричните данни, че рискът от инциденти е бил заложен още със самото аматьорско изграждане на съоръжението, съобразно цитираните вече експертни заключения. Да се твърди, че не съществуват нормативни изисквания, уреждащи проектирането, стандартите и качеството при изграждане на електрическите уредби и правилата за тяхната експлоатация и условията за приемане и въвеждане в експлоатация на обектите, които да запълнят бланкетната диспозиция на особената наказателноправна норма на чл. 123, ал. 1 НК, за да се ангажира наказателната отговорност на всеки от подсъдимите К. и З. , е несериозно, и настоящият касационен състав не намира за необходимо да ги коментира по- подробно, предвид категорично доказаните и приети по делото фактически обстоятелства.

Поради това ВКС намира за неоснователни възраженията на защитника на С. К. , че едва с предходните отменителни актове на касационната инстанция е дадена точна формулировка на обвинението, чрез конкретизацията на нормативните актове, чиито разпоредби са нарушени, и едва тогава подсъдимият разбрал в какво всъщност е обвинен. Това не е вярно, защото и обстоятелствената част, и диспозитива на обвинителния акт съдържат точно и в пълнота изписани наименованията и текстовете на съответните нормативни актове, които прокурорът е приел, че са нарушени. Кой от тези закони и подзаконови актове в действителност са нарушени от подсъдимите лица, и кои от тези нарушения се намират в пряка причина

връзка с възникналия инцидент със съставомерни последици, е въпрос по същество, който следва да бъде решен от съда.

Неправилни са съжденията на апелативния съд и затова, че подсъдимият З не може да отговаря за действията си като член на колективен орган, какъвто е Държавната приемателна комисия. Освен в това си качество, като субект на инкриминираното престъпление, той е привлечен към наказателна отговорност и като председател на комисията за осъществяване на инвеститорски контрол на обекта, назначен със заповед на Кмета на район „Средец“. В случая обвинението е за собственото му престъпно бездействие, в резултат на което е настъпил съставомерният резултат- смъртта на пострадалия В. М. При това положение всички въпроси, касаещи вината и отговорността му, следва да бъдат преценени в контекста на съответствието (несъответствието) на неговите действия (бездействия), с предписаното му от нормативните актове. Фактът, че неговото поведение не се отличава от това на втория член на комисията за инвеститорски контрол свид. Антоанета С. , както и от това на председателя и останалите членове на Държавната приемателна комисия за установяване годността за ползване на строеж: Красимир П. , А. С. , Г. С. , А. С. и Дафина Б. , не е фактор, който дефинитивно да изключи неговата отговорност, която е лична, и не може да бъде поставяна в зависимост от това дали всички лица, съпричастни към дадена престъпна дейност са обвинени. Последното е въпрос на решение на друг орган, различен от съда.

Предвид горните съображения, ВКС намери, че жалбата на частния обвинител А. Л. С. е основателна. Обжалваното въззивно решение, като постановено в нарушение закона, в резултат на допуснатите от втората инстанция съществени нарушения на процесуалните правила, следва да бъде отменено, а делото върнато за ново, четвърто по ред разглеждане от друг състав на Софийския апелативен съд, от стадия на съдебното заседание, съобразно правомощията на настоящата инстанция по чл. 354, ал. 3, т. 2 и 3, вр. чл. 348, ал. 1, т. 1- 2 НПК.

Липсва основание да се удовлетвори искането в жалбата на частния обвинител за връщане на делото от фазата на досъдебното производство, тъй като нарушенията на процесуалните правила, от категорията на съществени, както и нарушението на материалния закон, са допуснати от двете съдебни инстанции, а не от разследващите органи или прокурора, включително относно съдържанието на обвинителния акт, срещу което касаторът възразява. Следва изрично да се изтъкне, че е недопустимо да се въвеждат нови факти, да се повдигат нови обвинения, или да се привлечат нови лица пред въззивната или касационната инстанция, в съдебната фаза на процеса. Право на прокурора, като орган, който повдига и поддържа обвинението, е да очертае кръга на лицата, които да бъдат привлечени към наказателна отговорност и бъдат предадени на съд, да формулира обвиненията срещу тях, по които те да упражнят правото си на защита пред съда. Дали данните по делото сочат на основания за ангажиране отговорността и на други лица, съпричастни към инкриминираната престъпна дейност, и дали установените по делото факти се подсумират единствено под инкриминирания престъпен състав на чл. 123, ал. 1 НК, не е въпрос от компетентността на ВКС в настоящото производство. Поради това, той не може да бъде решен от тази инстанция и в конкретния наказателен процес, и следователно, не следва и да бъде дискутиран. Обвинителният акт, въз основа на който е образувано първоинстанционното производство определя рамките на обвинението в съдебната фаза на процеса, както по отношение на лицата, така и по отношение на фактическите и правни основания за ангажиране на тяхната наказателна отговорност. В този смисъл, съдът, във всички инстанции, е обвързан с формулировката на обвинението, и е длъжен да ограничи произнасянето си в тези рамки.

При новото разглеждане на делото, на основание чл. 355, ал. 1, т. 2 и 3 НПК, следва да се изпълнят като задължителни, дадените с настоящото отменително решение указания по приложението на закона и тези, по отстраняването на допуснатите от втората инстанция съществени нарушения на процесуалните правила, като се съобразят и тези, дадени от предходните състави на ВКС, с решения № 299 от 21. 07. 2008г., III н.о. и № 296 от 10. 07. 2009г., неизпълнени до настоящия момент.

Воден от изложените съображения, и на основание чл. 354, ал. 3, т. 2- 3, вр. чл. 348, ал.1, т. 1- 2 НПК, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА въззивно решение № 404 от 26. 11. 2009г., на Софийския апелативен съд, наказателно отделение, 4 състав, постановено по ВНОХД № 505/ 2009г., по описа на съда, като

ВРЪЩА ДЕЛОТО за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд, от стадия на съдебното заседание.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]